

Arrest

nr. 155 206 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. Lips en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moslim van Issa origine, afkomstig uit Ali Sabieh, Djibouti, die de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. In 1967 vestigde u zich als kind reeds bij uw oom langs vaderskant te Djibouti stad, in Quartier 7. U werkte er en liep er school. In 1979 begon u te werken voor het Rode Kruis, als verpleegkundige. In 1981 trouwde u en verhuisde u naar Balbala, Djibouti stad. Niet veel later werd u aangesteld als magazijnier bij de apotheek van het ziekenhuis, dat onder het Centre Nationale Sécurité Sociale (CNSS) valt. Deze job voerde u jarenlang uit zonder ook maar enige problemen te kennen.

Uw problemen begonnen kort nadat u in 2010 lid werd van de oppositiepartij Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ). Op 18 februari 2011 nam u zonder meer deel aan een demonstratie tegen de president nadat deze zich een derde maal verkiesbaar had gesteld. In juni 2011 verloor u uw

werk bij het Centre Nationale Sécurité Sociale (CNSS), omwille van uw betrokkenheid bij de oppositie. Dit genooddaakte u om vervolgens op straat zaken te gaan verkopen om in uw levensonderhoud en dat van uw familie te kunnen voorzien. U werd echter nooit met rust gelaten. Daardoor veranderde u steeds van business en verkocht u achtereenvolgens kledij, dadels, vruchtensap en vis te verkopen. Toen u op 25 februari 2013 deelnam aan een andere demonstratie raakte u nog meer in problemen. Tijdens een handgemeen met de autoriteiten werd u vertrappelt en kreeg u een stamp in de halsstreek te verduren. Tevens werd u gearresteerd, vastgehouden en gemarteld. Pas na drie dagen lieten ze u terug vrij, en dit nadat ze u duidelijk lieten verstaan dat u zou vermoord worden indien u zich nog met activiteiten voor de oppositie zou inlaten. Nadien werd uw leven er niet makkelijker op. U werd ziek, werd op 25 april 2013 nogmaals voor een dag gearresteerd, onderging in november 2013 een thyroïdectomie omwille van uw problemen aan de schildklier, en werd ook regelmatig door de autoriteiten opgeroepen. Dit deden ze volgens u evenwel enkel om te verhinderen dat u die dag zou kunnen werken. Ze wilden u immers volledig controleren en mentaal kraken. Omdat u de situatie beu was en door medische complicaties tevens nood had aan een tracheotomie in het buitenland, besliste u Djibouti te verlaten. Wel wachtte u nog tot juni 2014 om dit uiteindelijk te doen, daar u nog geld en een visum nodig had.

Op 7 juni 2014 vertrok u vanop Djibouti Airport met een directe vlucht naar Parijs (Frankrijk), alwaar u daags nadien, op 8 juni 2014, aankwam. Aldaar liet u zich medisch behandelen, maar vroeg u geen asiel aan. Ongeveer een maand later reisde u naar België. Op 24 juli 2014 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart en uw huwelijksakte neer. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 3 maart 2015, legde u ook nog uw Djiboutiaans paspoort neer. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer een kopie van uw lid/steunkaart van de oppositiepartij Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ) neer, twee attesten van de Union pour le Salut National (USN) ivm uw vermeende activiteiten voor de UDJ, een foto van een manifestatie in Djibouti, vijf kopies van oproepingsbrieven die u van de Djiboutiaanse autoriteiten zou ontvangen hebben, enkele foto's ivm uw vermeende deelname aan activiteiten van de UDJ/USN hier in België, alsook twee brieven die uw zoon A. u zou opgestuurd hebben. Daarnaast legde u ook nog enkele notities uwentwege neer en enkele medische documenten. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 3 maart 2015, legde u nog enkele medische documenten neer en nog enkele andere foto's ivm uw vermeende deelname aan activiteiten van de UDJ/USN hier in België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die uit zouden gaan van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ).

Zo blijkt vooreerst dat u de Belgische autoriteiten intentioneel hebt willen misleiden mbt uw reisweg en de manier waarop u uw land van herkomst hebt verlaten. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 23 februari 2015, verklaarde u immers – net als op de Dienst Vreemdelingenzaken – dat u met behulp van een smokkelaar én op illegale wijze van Djibouti over Addis Abeba (Ethiopië) richting België reisde (Gehoorsverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 7; 9-10). Gevraagd of u geen (Frans) visum had aangevraagd en niet eerder van Djibouti Airport via Frankrijk naar België had gereisd, beweerde u ten stelligste nooit in Frankrijk te zijn geweest – zelf niet toen uw zoon er overleden is – en dat u evenmin een Frans visum aanvroeg om naar België te reizen, daar u ziek was en bovendien problemen kende met de Djiboutiaanse autoriteiten (Gehoorsverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 9-10). Pas toen u iets later nogmaals dezelfde vragen ivm uw reisweg werd gesteld en er nog eens uitdrukkelijk op gewezen werd dat u het Commissariaat-generaal eerder de toestemming had gegeven bij andere Europese lidstaten na te gaan of u recent al dan niet een visum had bekomen (Gehoorsverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 13-15), wijzigde u uw verklaringen en gaf u toe dat u in juni 2014 een visum had aangevraagd bij de Franse ambassade te Djibouti, en dit om medische redenen; en dat u uiteindelijk in juni 2014 met uw Djiboutiaans paspoort en Frans visum naar Parijs (Frankrijk) zou gereisd zijn. Aldaar zou u geen asiel hebben aangevraagd hebben, maar u gewoon medisch laten verzorgen hebben, alvorens ongeveer een maand later richting België te reizen en hier asiel aan te vragen (Gehoorsverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 13-15). Dit alles, en in het bijzonder het feit dat u vanop Djibouti Airport met uw Djiboutiaans paspoort uw land van herkomst verliet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid, alsook het door u afgelegde vervolgingsrelaas dat uit zou gaan van de Djiboutiaanse autoriteiten.

Niettemin hield u nadien vol dat u in 2010 lid was geworden de oppositiepartij Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ) en bleef u volhouden aan het door u afgelegde vervolgingsrelaas dat uit zou gaan van de Djiboutiaanse autoriteiten (Gehoorsverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 15). U

beweerde nog steeds omwille van het lidmaatschap van voornoemde partij ontslagen te zijn in 2011, en vervolgens tal van de problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten te hebben gekend. Ook stelde u nog steeds dat uw medische problemen het gevolg waren van de stampen die u bij uw arrestatie op 25 februari 2013 zou gekregen hebben, en dat u uiteindelijk na aanhoudende oproepingen door de Djiboutiaanse autoriteiten het land diende te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 15-22). Deze beweringen zijn echter allesbehalve geloofwaardig in het licht van onderstaande informatie uit het visumdossier waarover het Commissariaat-generaal beschikt en aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt dat u over een geldig Djiboutiaans paspoort bezit, uitgereikt door de Autorité centrale op 12 december 2011 en geldig tot 11 december 2016; dat u op 1 juni 2014 een visumaanvraag deed bij de Franse ambassade te Djibouti en dat u een visum (entrées multiples) werd uitgereikt geldig van 7 juni 2014 tot 8 augustus 2014 omwille van privé/medische redenen, aangezien u aangaf dat u zich, in het gezelschap van uw vrouw, naar Frankrijk diende te begeven voor een consultatie. Verder blijkt uit voorliggend visumdossier dat u te Djibouti een thyroïdectomie onderging nadat er bij u een gezwollen schildklier werd vastgesteld, dat u nood had aan een tracheotomie in het buitenland, dat u op 11 juni 2014 een afspraak had in het Hospitaal Tenon, te Parijs, dat u op 18 mei 2014 nog steeds werkzaam was voor de Caisse Nationale de Sécurité Sociale (CNSS), en dat u op 24 mei 2014 een maand ziekteverlof bekam, met ingang van 1 juni 2014. Kortom, allemaal zaken die volledig ingaan tegen het door u afgelegde asielrelaas waarbij u verklaarde dat u de voorbije jaren ontslagen, meermaals lastiggevallen en gearresteerd werd omdat u tegen de regering gekant was, dat u tijdens uw detentie gefolterd werd, en dat u Djibouti omwille van voornoemde problemen diende te ontvluchten.

Tot slot blijkt nog uit uw Djiboutiaans paspoort – hetgeen u na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal neerlegde, met name op 3 maart 2015 – dat u eind 2012 per vliegtuig heen en terug naar Saoedi Arabië reisde, dat u in 2012 en 2013 meermaals naar Ethiopië reisde, en dat u Djibouti op 7 juni 2014 vanop Djibouti Airport verliet en daags nadien, op 8 juni 2014, in Frankrijk aankwam. Ook dit alles is bevreemdend en ondermijnt in ernstige mate het door u afgelegde vervolgingsrelaas dat uit zou gaan van de Djiboutiaanse autoriteiten. Zowel het feit dat de Djiboutiaanse autoriteiten u in 2011 een Djiboutiaans paspoort uitreikten – ondanks u toen al actief zou geweest zijn voor de oppositiepartij Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ) (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 15) – als het feit dat dat u herhaaldelijk naar het buitenland reisde doch telkens vrijwillig terugkeerde naar Djibouti (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 5; 11-12), als het feit dat de Djiboutiaanse autoriteiten u telkens lieten vertrekken, en dus schijnbaar nooit graten zagen in uw uitreis, gaan immers volledig in tegen het door u afgelegde vervolgingsrelaas dat uit zou gaan van diezelfde Djiboutiaanse autoriteiten.

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw verklaringen sowieso niet toereikend waren om aan te nemen dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan.

Zo wist u – ondanks u zich duidelijk goed voorbereid had (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 13) – niet aannemelijk te maken dat u in Djibouti lid was van de oppositiepartij Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ). U wist immers niet dat de UDJ sinds eind 2004 tot de oprichting van de Union pour le Salut National (USN) begin 2013 deel uitmaakte van de Union pour l'Alternance Démocratique (UAD) – waarvan Ismaël Guedi Hared nota bene ook president was – en kende blijkbaar enkel de drie personen waarvan u de namen in uw notities staan had (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 18-19). Van andere prominente figuren, zoals Elmi Abar en Hussein Robleh Dabar, beide leden van het Bureau politique, en Abdillahi Aden Ali, penningmeester, had u nog nooit of amper gehoord (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 19).

Er kan met andere woorden sowieso geen geloof gehecht worden aan hetgene dat aan de basis van uw ontslag in 2011 en uw arrestatie/detentie in 2013 zou gelegen hebben, met name uw lidmaatschap van en activiteiten voor de Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ).

Verder is het ook uiterst bevreemdend dat de Djiboutiaanse autoriteiten u na 25 februari 2013 nog meermaals opgeroepen zouden hebben, en u op 25 april 2013 zelfs nog een dag zouden vastgehouden hebben omwille van uw betrokkenheid bij de voorbereiding van een demonstratie, terwijl ze u eerder – met name toen ze u op 27 februari 2013 zouden vrijgelaten hebben – erg duidelijk zouden laten verstaan hebben dat u zou vermoord worden indien u zich nog met activiteiten voor de oppositie zou inlaten (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 21-24). Daarbij komt nog dat – indien u daadwerkelijk vreesde vervolgd te worden door de Djiboutiaanse autoriteiten – u ook kort na uw arrestaties op 25 februari en 25 april 2013 Djibouti had kunnen ontvluchten om bescherming in het buitenland te zoeken. In de plaats reisde u nog meermaals over en weer naar Ethiopië, onderging u in november 2013 nog een operatie te Djibouti, en besliste u pas nadat u zich in juni 2014 in Frankrijk medisch had laten behandelen niet meer naar Djibouti terug te keren en hier bescherming te vragen (cfr. supra).

Dit alles doet op zich dus al vermoeden dat u niet omwille van problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten, maar louter omwille van uw medische problemen besliste Djibouti te verlaten.

De door u neergelegde documenten vermogen deze vaststellingen niet wijzigen. Op basis van de stukken in uw administratief dossier kan zelf ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw lidmaatschap van en activiteiten voor de Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ). Vooreerst omdat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, en dus niet zomaar uw geloofwaardigheid kunnen herstellen. Verder omdat u enkel een kopie van uw lid/steunkaart van voornoemde partij wist neer te leggen (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 12-13) en een van de twee door u neergelegde attesten van de Union pour le Salut National (USN) ernstige vormfouten vertoont. De handtekening van Ali Deberkhale A. is immers overduidelijk ingescand en afgeprint. Daarnaast zijn de attesten in kwestie mogelijks op basis van uw verklaringen en met het oog op uw asielaanvraag opgesteld (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 11; 17), en zijn beiden ook uiterst vaag en summier ivm uw beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor de UDJ/USN en de eventuele problemen die u hierdoor zou gekend hebben. Ze getuigen voornamelijk van het algemene politieke klimaat in Djibouti van de afgelopen jaren (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 17-18).

De door u neergelegde foto van de betoging op 20 maart 2013 is tot slot niets zeggend gezien u er niet op te zien bent (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, pp. 11; 20), terwijl de door u neergelegde oproepingsbrieven kopies betreffen (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 12), en een type document waarvan vaststaat dat deze in Djibouti makkelijk op illegale wijze en/of tegen betaling te bekomen zijn (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit de door u op verschillende momenten neergelegde medische documenten – alsook uit de medische documenten die deel uitmaken van voorliggend visumdossier – blijkt dan weer nergens dat uw medische problemen, met name uw gezwollen schildklier en anale fistels, het gevolg zouden zijn van stampen of mishandelingen die u in Djibouti zou ondergaan hebben. Met betrekking tot de twee brieven van uw zoon A. dient tot slot opgemerkt te worden dat het wel erg bevreemdend is dat beide inhoudelijk identiek zijn, terwijl ze op verschillende dagen opgesteld werden, en de ene getypt werd, terwijl de andere met de hand geschreven werd; en dat ze evengoed door uzelf hier in België opgesteld konden worden.

Dat u sinds uw aankomst in België eveneens actief zou zijn voor de UDJ/USN, dat de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, en u in het geval van een terugkeer naar Djibouti bijgevolg als oppositielid zullen beschouwen, wist u evenmin aan te tonen. U stelde immers in België enkel sympathisant te zijn, en omwille van uw medische problemen slechts aan twee demonstraties te hebben deelgenomen. Daarenboven voerde u toen u gevraagd werd hoe de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn enkel aan dat de foto's die op het Commissariaat-generaal neerlegde van de activiteiten van de oppositie waarbij u hier in België aanwezig was tevens op Facebook werden geplaatst (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 24). Dit is evenwel geen afdoende verklaring. Daarenboven dient nog opgemerkt te worden dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (Réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt.

Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich immers geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u uw land verlaten heeft, wanneer het aannemelijk is dat de actor van vervolging, in casu de Djiboutiaanse autoriteiten, op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen dat zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente overtuiging. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond, en in het bijzonder het niet geloofwaardig is dat u voor u komst naar België actief was voor de Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ) (cfr. supra), kan er rekening houdend met uw profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België. U toonde geenszins het tegengestelde aan.

Gelet op al het bovenstaande is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Djibouti in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden, en komt u evenmin in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “*Verklaring van verzoekende partij*”, “*Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Djibouti : information sur la coalition Union pour le salut national (USN), y compris les partis qui la composent, ses objectifs et ses activités; information sur le traitement réservé par l'État aux membres et aux partisans de l'USN (2011-février 2014)*” van 13 februari 2014 en “*United States Department of State, 2012 Country Reports on Human Rights Practices - Djibouti*” van 19 april 2013.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat op pagina 3 van het verzoekschrift een materiele vergissing geslopen is en verzoekende partij wel degelijk van Djiboutiaanse nationaliteit is.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 april 2015 een schending aan van artikel 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur “*patere legem quam ipse fecisti*” en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. Hij wijst op de verplichtingen die de commissaris-generaal in acht moet nemen bij het afwijzen van een asielaanvraag, met name de beslissingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht, en wijdt uit over deze begrippen. Hij bespreekt de geloofwaardigheid van een relaas, het voordeel van de twijfel, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangaande de bewijslast, de proceduregids van UNCHR en hij merkt op dat de zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht ook geldt bij het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens “*dat de uitwijzing van een afgewezen asielzoeker een schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd kan inhouden ook indien de asielzoeker als ongeloofwaardig werd afgewezen wanneer het bestaan van een reëel risico op onmenselijke behandeling voldoende wordt gedocumenteerd*”.

2.1.2. Verzoeker benadrukt dat zijn identiteit niet betwist wordt. Hij stelt dat “*de geloofwaardigheid geen beslissend criterium in de beoordeling of verzoekende partij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst niet aan mishandeling in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bloot komt te staan*”. Hij wijst op “*een reeks verslagen van o.a. de United States Department of State en het Immigration and Refugee Board of Canada die het reële risico op mishandeling die verzoekende partij inroept documenteren en aannemelijk maken*”. Verzoeker geeft aan dat uit het rapport van 13 februari 2014 van de Immigration and Refugee Board of Canada blijkt “*dat in Djibouti er in 2014 een toenemend klimaat in zorgwekkende proporties ontstond van politieke en juridische onderdrukking van politieke oppositiepartijen die leidden tot kwelling, veroordeling en gevangenzetting van de politieke oppositie*”. Uit een rapport van 19 april 2013 van de United States Department of State zou blijken dat “*de ingeroepen vrees van verzoekende partij om te worden gearresteerd, mishandeld en gevangengezet zoniet gedood desondanks wettelijke bepalingen die wederrechtelijke arrestaties dit verbieden*”, dat “*sociale netwerken worden gemonitord ten einde de oppositie die kritisch over de overheid is te kennen of te verhinderen*” en dat verzoeker geen bescherming kan inroepen die afdoende is in de zin van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat de motivering in de bestreden beslissing geen steun vindt “*in de gezaghebbende internationale bronnen zoals geciteerd*”.

2.1.3. Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht. Volgens hem schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Volgens verzoeker werd niet voldaan aan de voorwaarden van de materiële motiveringsplicht.

2.1.4. Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing “*wordt hervormd zoniet vernietigd*”.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekers asielrelaas is geheel gesteund op zijn politieke activiteiten en de vervolging hiervoor. Verzoeker verklaarde in 2010, toen hij 54 jaar oud was, lid te zijn geworden van de partij UDJ, op 18 februari 2011 te hebben deelgenomen aan een demonstratie, in juni 2011 zijn werk te hebben verloren omwille van zijn betrokkenheid bij de oppositie, op 25 februari 2013 opnieuw te hebben deelgenomen aan een demonstratie, waarna hij gearresteerd, vastgehouden en gemarteld werd, op 25 april 2013 nogmaals te zijn gearresteerd en verder regelmatig door de autoriteiten te zijn opgeroepen en lastiggevallen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker onaannemelijk onwetend is over de UDJ. Dit staat haaks op zijn jarenlange aansluiting bij deze partij (sinds 2010) en hij, niettemin hij zijn werk verloor en gearresteerd werd, toch verkoos verder te strijden voor de partij waardoor hij talrijke problemen kende en uiteindelijk zijn land moest ontvluchten. Zo wist verzoeker niet dat de UDJ sinds eind 2004 tot de oprichting van de *Union pour le Salut National* (USN) begin 2013 deel uitmaakte van de *Union pour l'Alternance Démocratique* (UAD), waarvan Ismaël Guedi Hared nota bene ook president was, kende verzoeker enkel de drie personen waarvan hij de namen in zijn notities staan had (gehoor p. 18-19) en had hij nog nooit of slechts amper gehoord van andere prominente figuren, zoals Elmi Abar en Hussein Robleh Dabar, beide leden van het Bureau politique, en Abdillahi Aden Ali, penningmeester (gehoor, p. 19). Nochtans veronderstelt verzoekers lidmaatschap op 54-jarige leeftijd, na een a-politiek leven, een doorgedreven motivatie die zich moet uiten in een navenante kennis.

2.4. De geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging wordt tevens ondermijnd door de volgende vaststellingen. Vooreerst blijkt dat verzoeker de Belgische autoriteiten intentioneel heeft willen misleiden met betrekking tot zijn reisweg en de manier waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij met behulp van een smokkelaar op illegale wijze van Djibouti over Addis Abeba (Ethiopië) richting België reisde (gehoor p. 7, 9-10). Uiteindelijk gaf verzoeker echter toe (*"Als u dan toch de waarheid wilt"*; gehoor, p. 14) dat hij in juni 2014 om medische redenen een visum had aangevraagd bij de Franse ambassade te Djibouti, dat hij in juni 2014 met zijn Djiboutiaanse paspoort en Frans visum naar Parijs zou gereisd zijn, dat hij daar geen asiel heeft aangevraagd, maar zich medisch liet verzorgen, en dat hij ten slotte een maand later richting België reisde en asiel aanvroeg (Gehoorverslag CGVS, 23 februari 2015, p. 13-15). Het intentionele karakter van het bedrog ondermijnt verzoekers gehele geloofwaardigheid. Verder blijkt dat verzoeker over een geldig Djiboutiaans paspoort beschikt, uitgereikt door de Autorité centrale op 12 december 2011 en geldig tot 11 december 2016, dat hij op 1

juni 2014 een visumaanvraag deed bij de Franse ambassade te Djibouti, dat hem een visum (entrées multiples) werd uitgereikt geldig van 7 juni 2014 tot 8 augustus 2014 omwille van privé/medische redenen, aangezien hij zich, in het gezelschap van zijn vrouw, naar Frankrijk diende te begeven voor een consultatie, dat verzoeker te Djibouti een thyroïdectomie onderging nadat er bij hem een gezwollen schildklier werd vastgesteld, dat hij nood had aan een tracheotomie in het buitenland, dat hij op 11 juni 2014 een afspraak had in het Hospitaal Tenon te Parijs, dat hij op 18 mei 2014 nog steeds werkzaam was voor de Caisse National de Sécurité Sociale (CNSS) en dat hij op 24 mei 2014 een maand ziekteverlof bekwam, met ingang van 1 juni 2014. Het bezit van een paspoort sluit op zich geen internationale bescherming uit. Echter deze feitelijke vaststellingen stroken geenszins met verzoekers beweringen dat hij in juni 2011 ontslagen werd door CNSS en dat de autoriteiten hem gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vlucht viseerden omwille van zijn betrokkenheid bij UDJ. Ten slotte is het, in het kader van verzoeker verklaringen over zijn problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten, geenszins aannemelijk dat deze autoriteiten hem in 2011 een Djiboutiaans paspoort uitreikten toen hij al actief zou geweest zijn voor UDJ (gehoor, p. 15) en dat verzoeker herhaaldelijk naar het buitenland reisde (eind 2012 per vliegtuig naar Saoedi Arabië en in 2012 en 2013 meermaals naar Ethiopië), waarbij de Djiboutiaanse autoriteiten hem telkens lieten vertrekken, en waarna verzoeker telkens vrijwillig terugkeerde naar Djibouti (gehoor, p. 5, 11-12).

2.5. De verwijzingen in het verzoekschrift naar een rapport van 13 februari 2014 van de *Immigration and Refugee Board of Canada*, waaruit zou blijken *“dat in Djibouti er in 2014 een toenemend klimaat in zorgwekkende proporties ontstond van politionele en juridische onderdrukking van politieke oppositiepartijen die leidden tot kweiling, veroordeling en gevangenzetting van de politieke oppositie”*, en naar een rapport van 19 april 2013 van de *United States Department of State*, waaruit zou blijken dat *“de ingeroepen vrees van verzoekende partij om te worden gearresteerd, mishandeld en gevangengezet zoniet gedood desondanks wettelijke bepalingen die wederrechtelijke arrestaties dit verbieden”*, dat *“sociale netwerken worden gemonitord ten einde de oppositie die kritisch over de overheid is te kennen of te verhinderen”* en dat verzoeker geen bescherming kan invoeren die afdoende is in de zin van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet, zijn niet dienstig, daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers activiteiten voor de partij UDJ en dus enige nood aan bescherming. Verzoekers vele reizen tonen aan dat verzoeker ook zelf geen vrees heeft voor zijn autoriteiten.

2.6. Het is aldus evenmin aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Djibouti problemen zou kennen omdat hij sinds zijn aankomst in België, en niettemin zijn ziekte, actief zou zijn voor de UDJ/USN en dat de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. De *“Verklaring van verzoekende partij”* over zijn politieke activiteiten in België, gevoegd aan het verzoekschrift, doen geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond omwille van zijn lidmaatschap en/of activiteiten voor UDJ, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten verzoeker niet volgt in België.

2.7. Hoe dan ook wijst de Raad op de informatie gevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (*“COI Focus: Djibouti: L'Union pour le salut national (USN)”* van 3 maart 2015) waaruit blijkt dat de USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen waaronder de UDJ, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend, dat de verkozenen van de USN nu gewoon in het parlement zetelen en dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USH vervolgd werden sinds de ondertekening van voornoemd akkoord.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), merkt de Raad op dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen”*, inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier of verklaringen ter terechtzitting blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.12. Besluit

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK